शृणु देव । पुण्याल्लब्धं यदेकेन तन्ममापि भविष्यति ।
कृत्वा भिक्षुमतो मोहान्निध्यर्थी नापितो हतः ॥ १०४ ॥

Fab. IX. राजा पृच्छति कथमेतत् । मन्त्री कथयति । अस्त्ययोध्यायां पुरि चूडामणिर्नाम क्षत्रियः । तेन धनार्थं महता क्लेशेन भगवांश्चन्द्रार्द्धचूडामणिराराधितः । 5 ततः प्रक्षीणपापो भगवतो दर्शनं स्वप्ने प्राप्तवान् । अथ भगवतः प्रसादाद्यक्षेश्वरेणादिष्टं । त्वमद्य प्रातः क्षौरं कृत्वा लगुडहस्तः स्वगृहद्वारि सुनिभृतं स्थास्यसि । ततः समागतं भिक्षुं प्राङ्गणे यं द्रक्ष्यसि तमेव निर्दयं लगुडेन हनिष्यसि । ततः स भिक्षुः सुवर्णपरिपूर्णकलशो भविष्यति । तेनैव त्वया स्वेच्छया यावज्जीवं सुखिना भवितव्यं । तदनन्तरं तथानुष्ठिते सति 10 तद्भूतं । तच्च क्षौरकरणानीतनापितेनालोक्य चिन्तितं । अये निधिप्राप्तिरयमुपायः । तदहमप्येवं किं न करोमि । ततः प्रभृति स नापितः प्रतिदिनं तथाविधानो लगुडहस्तः प्रातः सुनिभृतं भिक्षोरागमनं प्रतीक्षते । एकदा तेन तथा प्राप्तो भिक्षुर्लगुडेन हत्वा व्यापादितः । तस्मादपराधात् सोऽपि नापितो राजपुरुषैस्ताडितः पञ्चत्वमगमत् । अतोऽहं ब्रवीमि पुण्याल्लब्धं 15 यदेकेन इत्यादि । राजाह ।

पुरावृत्तकथोद्गारैः कथं निर्णीयते परः ।
स्याच्च निष्कारणो बन्धुरुत विश्वासघातकः ॥ १०५ ॥

यातु प्रस्तुतमनुष्ठीयतां । मलयाधित्यकायां चित्रवर्णास्तदधुना किं विधेयं । मन्त्री वदति । देव आयातप्रणिधिमुखात् श्रुतं मया यन्मदामन्त्रिणो गृध्रस्योपदेशे चित्रवर्णेनानादरः कृतः । अतो मूढोऽसौ जेतुं शक्यश्च भवति । 20 यतः ।

लुब्धः क्रूरोऽलसोऽसत्यः प्रमादी भीरुरस्थिरः ।
मूढो योधावमन्ता च सुखज्ञेयो रिपुः स्मृतः ॥ १०६ ॥